

Kjerringa-mot-strømmen-gutane

Ed til venstre, Martin til høyre

Ja, det kan man trygt kalle Martin Olausen (31) og Ed Larsen (50). For å ta'n Martin først: 26 år gammel kjøpte han en brukt Ural med sidevogn. Neppe førstevalget for MC-interessert ungdom. Da han visste at Uralen kom fra en ledende romfartsnasjon, ville han gjerne se hvordan dette landet så ut. Han la i vei nordover til treriksrøysa ved Grense Jakobs elv, glante inn i Russland og reiste fornøyd hjem til Oslo igjen. Sikkert en flott tur. Hadde du giddi?

TEKST: ARNE PAULSEN

FOTO: ED LARSEN/MARTIN OLAUSEN

Hvordan denne "guttungen" kom i kontakt med Jawa-manden Ed Larsen vites ikke. Men dem kara hadde mye felles. Særlig det med valg av MC-type. Våren 2005 var plutselig begge kara søkk borte. Ingen hadde sett eller hørt dem på lange tider, og ryktene gikk i Ural-miljøet, hvor begge var kjente figurer.

1. mai helga hadde vi sommersesongåpning innpå Varalskogen ved svenskegrensa. Da ringer en mobiltelefon, fra Martin: - Hei karer, nå er vi på Ural-fabrikken i Irbit. Bortafør Uralfjella, 4500 kilometer hjemmefra!

Med en Jawa 350 fra -96 og en Ural fra -95. På hjemvei gikk det litt dårlig for Martin. Han ble degradert fra kaptein på Uralen, til hjelpemann på en latvisk trailer. Og Uralen ble reisegods på hengeren.

Helgetur til Ukraina

Det er tydeligvis Øststatene som trekker gutta til seg. En gang jeg ringte Ed svarte han at han ikke hadde tid til å prate med meg! Å? Ja, for han var ivrig opptatt på et bruktmarked nedi Ukraina et sted! Han hadde til og med en "helgetur" til Ukraina en gang. Med et kvinnfolk bakpå Jawaen!

Enarmsmotersyklist

Men i januar i år gikk det det gæli med Ed og Jawaen!

De ble feid av Mosseveien av en bedriten bilist, som stakk av. Jawaen, som hadde gått 170.000 km endte sine dager der.

Det gjorde nesten Ed også. 11 brudd pluss noget attåt. Og legevidenskapen kunne berette at nå var det slutt med MC-kjøringa. Høyre armen var

lammet. Da ringte Ed til Lillebror MC og bestilte en helt ny Minsk 125cc. Et anerkjent kvalitetsprodukt fra Hviterussland.

9. juni helga var første prøveturen som enarmsmotersyklist. Den helga hadde vi kalas innpå Finnskogen, og Ed, som bor i Fredrikstad, hadde

Skiltet viser at gutta snart framme.

Under en statue av Lenin i byen Sovjetsk

ca. 40 mils reisevei. Og det gikk udmerket. Med gasshåndtak og alle hendler på venstre sida.

Østover igjen

Nå i høst var Ed og Martin klare for tur igjen. Østover selvsagt. Nå hadde dem snurra grundig på globusen og funnet et land som ikke eksisterer. Transdnestr. Hørt om det? Det er en slags røverstat inne i Moldova, ikke langt fra Svartehavet. Et meget spesielt "land", som det er så å si umulig å komme inn i. Dette er altså ikke noe reisemål for den gemene hop, men Ed og Martin er jo ikke som "folk flest", må vite.

En mandagsmorgen la kara i vei mot fergeleiet i Karlskrona. Martin nå med en Jawa 350 med sidevogn, 1996 mod. Og Ed med årets modell av merket Minsk. Men den hadde allerede gått 20.000 km siden juni måned!

Motsatt retning

De 70 milene ned til Karlskrona gikk i én smell. Problemfritt. Har man skikkelig redskap er ikke lange distanser noe problem. I følge gutta selv. De landet etter hvert i Gdynia i Polen og la i vei nordøstover og havnet etter hvert i Kalinigrad, som faktisk er en del av Russland.

Ed er jo viden kjent for sine utallige omveier, så på spørsmål om hvorfor reise i motsatt retning av reisemålet, var svaret helt klart fra Ed: "Vi var jo på tur".

Transdnestr

Så bar det inn i Litauen og sørover gjennom Polen og inn i Ukraina, der Martin har sine svigerforeldre.

For å komme inn i Transdnestr må man helst være invitert av noen som bor der! Så det ordnet seg, da svigers til Martin hadde bekjentskaper der. Så bar det

ned gjennom Moldova mot det forgjettete land, som har to navn. Pridniestrov er det andre navnet. Gutta fikk fire hyggelige og opplevelsesrike dager der.

Det var slett ingen røverstat, folk var hyggelige, maten var god og billig og været var flott. Det offisielle språket der er russisk, en dialekt som Martin

På det lokale kjøttmarkedet (Moldova)

behersker temmelig godt. Det er selvsagt en stor fordel.

Strake veien hjem

Nå hadde gutta kjørt 2500 km. med sine eksklusive doninger. Problemfritt, selvsagt.

Marsjarten i starten var rundt 75 km/t. Den sank ettersom Martin handlet underveis, og han handlet mye. En Dnjep motor med gearkasse måtte han sette igjen hos svigerforeldra.

Hjemturen ble nok litt spesiell for Ed. Det var strake veien gjennom Ukraina og Polen til fergeleiet i Gdansk. Uten en eneste omvei! Ferja til Nynäshamn, og rett hjem.

32.000 km på seks måneder

Tre uker, 6000 km og behagelige dagsetapper på 20-40 mil. Eneste skruinga var en kjedestramming på hver. Det vakte litt oppsikt der i det "fattige øst" at motorsyklister fra verdens rikeste land reiste rundt på redskap som ble smilt av derover. En prestasjon av Ed Larsen å fullføre en sådan tur på en 125cc Minsk - og med lam høyream.

Men, man greier det man vil. Per 1. november har Ed kjørt 32.000 km med Minsken - siden juni. Noen bedre (verre)? Og enda står det igjen en Polen-tur på høstens program. Og gutta har allerede begynt å snurre på Globusen med tanke på nye reisemål i fremtiden. Vi følger spent med!

Ute av drift

Grunnen til at ikke gutta selv har forfattet en epistel om turen til Pridniestrør/Transdnestr er at Ed ikke har noen operativ høyream, og at Martin har fått så mange henvendelser om skriblerier om turen at han har fått skrivevegring!

Så undertegnede ble nærmest headhunnet for å hjelpe til. Men det blir jo ikke helt det samme å skrive reiseskildring om en tur man ikke har gjort.

Og forresten; gutta møtte ingen norske motorsyklister på sin ferd.

I de Ukrainske Karpatene.

Hjemmebygget tohjuls traktor

Turrigget Minsk 125cc. Legg merke til Likevel MC klistremerket på toppboksen - Ed fikk god hjelp derfra etter ulykkern.

Idyllisk landevei i Russland